

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: V. K.
bytem
doručovací adresa

proti
žalovanému: Magistrát města Brna
sídlem Malinovského nám. 3, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. MMB/0502071/2016, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0462329/2016, a č. j. MMB/0501858/2016, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0462329/2016,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. MMB/0502071/2016, sp. zn.

3220/OVV/MMB/0462329/2016, kterým bylo potvrzeno usnesení Komise k projednávání přestupků městské části Brno-Líšeň (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 1. 11. 2016, č. j. 10831/2016, sp. zn. 95/2016 (dále jen „opravné usnesení“), kterým byla opravena zjevná nesprávnost v odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 4330/2016/2600, sp. zn. 95/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Současně žalobce u krajského soudu žalobou napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2016, č. j. MMB/0501858/2016, sp. zn. 3220/OVV/MMB/0462329/2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že bylo v popisu skutku křestní jméno „Miroslav“ nahrazeno křestním jménem „Vladimír“. Ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 24. 3. 2016 kolem 15:00 hod. v Brně, na ul. N., byl opakovaně a zákonným způsobem vyzván strážníky Městské policie Brno, aby odstranil z komunikace dva kusy zábradlí, které tam bezprostředně předtím rozmístil, což úmyslně odmítl a zábradlí neodstranil, čímž neuposlechl výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadená rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. V tomto kontextu uvedl, že byly podle jeho názoru provedeny veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, přičemž byly všechny podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí hodnoceny na základě zásady volného hodnocení důkazů. K tomu žalovaný doplnil, že ke spáchání přestupku došlo samotným neuposlechnutím výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, aniž by tomu bránila určitá překážka, čímž došlo k porušení právem chráněného zájmu spočívajícímu v řádném výkonu veřejné správy. Současně žalovaný odkázal na judikaturu Ústavního soudu, podle které se každý musí podrobit výzvě úřední osoby, a to bez ohledu na svůj soukromý názor. Proti postupu úřední osoby se lze bránit pouze zákonem stanovenými prostředky, jako je podání stížnosti. Dále žalovaný k námitce neúplnosti správního spisu doplnil, že všechny listiny předcházející vydání prvostupňového rozhodnutí byly řádně označeny a založeny do správního spisu. Oznámení přestupku nebylo prvostupňovému správnímu orgánu spolu s policejní dokumentací postoupeno, přičemž žalobci byly všechny podklady pro vydání rozhodnutí poskytnuty, popř. se mohl seznámit s jejich obsahem.
3. Pokud se dále jedná o napadené rozhodnutí o OU, žalovaný v něm uvedl, že bylo opravné usnesení vydáno v souladu se zákonem, neboť jím byla opravena zjevná nesprávnost spočívající v tom, že bylo v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí namísto křestního jména žalobce „V.“ uvedeno jméno „M.“. Podle názoru žalovaného se jedná pouze o písařskou chybu při přepisování textu, která neměla vliv na identifikaci žalobce jako obviněného z přestupku. Její oprava pak byla prvostupňovým správním orgánem provedena v souladu se zákonem, a to vydáním opravného usnesení, kterým jinak nedošlo ke změně obsahu prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

4. Žalobce v žalobě předně namítal, že bylo v rámci popisu skutku v prvostupňovém rozhodnutí zaměněno jeho křestní jméno „V.“ za jméno „M.“, aniž by se jednalo o zjevný omyl, neboť byl tímto způsobem špatně označen také v jiných dokumentech, které byly ve správním spisu založeny. Kromě toho žalobce namítal nezákonnost výzvy policistů k odstranění dvou kusů zábradlí z pozemní komunikace, neboť se žádného protiprávního jednání nedopustil. Jednání policistů považoval za neoprávněné a nepřiměřené. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že se z jeho strany nejednalo o zábor veřejné pozemní komunikace, neboť by vykládání betonu z dopravníku za účelem realizace stavebních prací na nemovitosti trvalo zhruba jen 20 minut. Jedná se navíc o jednosměrnou pozemní komunikaci, kde by zůstal volný průjezd o šířce minimálně tři metry. Neprůjezdnost byla v místě naopak způsobena jinými vozidly, která byla naproti dopravníku zaparkována. Žalobce pak zdůvodňoval umístění zábradlí na pozemní komunikaci a odmítnutí jeho odstranění tím, že se jednalo o dodržení bezpečnostních předpisů, neboť musí za dopravníkem zůstat volné místo. K tomu doplnil, že bez ohledu na tuto skutečnost nakonec zábradlí na nátlak policistů odstranil.
5. Kromě toho žalobce namítal, že mu bylo původně sděleno obvinění z přestupku spočívajícím v záboru veřejné pozemní komunikace, přičemž až následně mu bylo kladeno za vinu spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy veřejného činitele. Na tuto změnu právní kvalifikace však nebyl upozorněn. Zbývající námitky pak směřovaly proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci a jeho právní kvalifikaci. Konkrétně žalobce v tomto kontextu poukázal na nedostatky ve svědeckých výpovědích policistů, které byly nepravdivé a navzájem se nápadně podobaly. Policisté navíc nepotvrdili, že žalobce nakonec zábradlí sám odstranil, přestože byly uposlechnutí výzvy bezprostředně přítomni. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí a napadené rozhodnutí o OU zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit náklady řízení.
6. Následně byl krajskému soudu doručen dne 11. 4. 2017 přípis žalobce, ve kterém mimo jiné namítal, že se ve správním spisu nenachází oznámení přestupku, přičemž je pořízená fotodokumentace nekompletní. Podle názoru žalobce se jedná o zatajování důkazů, pročež krajskému soudu navrhl, aby žalovaného vyzval k doplnění spisového materiálu.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

7. Žalovaný v rámci svého vyjádření ze dne 14. 3. 2017 s podanou žalobou nesouhlasil. Podle jeho názoru bylo naplnění formální stránky skutkové podstaty přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci dostatečně prokázáno a zdůvodněno. K tomu žalovaný doplnil, že zákonná výzva policistů k odstranění dvou kusů zábradlí z pozemní komunikace byla dostatečně konkrétní a nenabádala žalobce k protiprávnímu jednání. V souladu s judikaturou pak žalovaný připomněl, že každý je povinen podrobit se pravomoci úřední osoby bez ohledu na svůj soukromý názor, pakliže tomu nebrání určitá překážka. Pokud považuje dotčená osoba výzvu policisty za nezákonnou či nepřiměřenou, může se proti danému postupu bránit podáním stížnosti. Co se týče namítaných nesprávností v rámci popisu skutku a odůvodnění

prvostupňového rozhodnutí, žalovaný k tomu uvedl, že byly opraveny v souladu se zákonem, a to v rámci vydání opravného usnesení a napadeného rozhodnutí. V tomto ohledu nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, kdo se přestupku dopustil. Žalovaný pak doplnil, že bylo prvostupňovému správnímu orgánu oznámeno pouze podezření ze spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Proto žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

8. V návaznosti na výzvu krajského soudu se pak žalovaný přípisem ze dne 23. 6. 2017 vyjádřil rovněž k námitce žalobce proti obsahu spisového materiálu. Konkrétně uvedl, že byla prvostupňovému správnímu orgánu postoupena Magistrátu města Brna, odborem dopravy pouze jednostranná kopie policejní dokumentace, která původně obsahovala rovněž oznámení přestupku a celkem 28 fotografií. Z toho důvodu prvostupňový správní orgán obdržel při postoupení věci pouze předkládací zprávu, úřední záznam a 12 fotografií. Zbývající důkazy byly pořízeny až během správního řízení. K tomu však žalovaný doplnil, že žalobci byla vina prokázána pouze na základě podkladů, které byly ve spisu založeny a s jejichž obsahem se mohl žalobce v souladu se zákonem seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu. Doplnění policejní dokumentace tak nemá vliv na správnost napadeného rozhodnutí. V této souvislosti bylo žalovaným do správního spisu založeno vyjádření prvostupňového správního orgánu ohledně námítky proti neúplnosti správního spisu ze dne 7. 6. 2017, jehož součástí byla rovněž dodatečně zasláná kopie oznámení přestupku a zbývajících součástí pořízené fotodokumentace.
9. Na vyjádření žalovaného podal žalobce repliku ze dne 12. 8. 2017, ve které uvedl, že mu nebylo ze strany správních orgánů umožněno prostudování kompletního spisu. V tomto kontextu připomněl, že byly některé důkazy za účelem znemožnění obhajoby zatajeny. Fotografie navíc nebyly chronologicky seřazeny, čímž mělo podle jeho názoru dojít ke zpochybnění pravdivého průběhu skutkového děje. Z původně chybějící dokumentace navíc vyplývá, že žalobce policistům předkládal doklady o tom, že je rekonstrukce stavby oprávněná. Uposlechnutím výzvy policistů by došlo k ohrožení zdraví a života osob, které se v blízkosti dopravníku nacházely.
10. Ve věci pak bylo podáno další vyjádření žalovaného ze dne 4. 9. 2017 a replika žalobce ze dne 5. 9. 2017, ve kterých však byla v zásadě pouze zopakována předchozí argumentace.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

11. Ve správním spisu se nachází úřední záznam ze dne 24. 3. 2016, podle kterého byla na místo spáchání přestupku policie přivolána z důvodu neprůjezdnosti vozovky. Po jejím příjezdu se na místě nacházel dopravník postavený v protisměru, přičemž za něj žalobce v přítomnosti policistů umístil dva kusy dvoumetrového zábradlí, a to za účelem znemožnění zaparkování dalších vozidel. Žalobci bylo sděleno podezření ze spáchání přestupku neoprávněného užití pozemní komunikace a byl policisty opakovaně vyzván „jménem zákona“ k odstranění zábradlí, čemuž nevyhověl. Součástí policejní dokumentace, která byla prvostupňovému správnímu orgánu postoupena, bylo dále celkem 12 fotografií (zejména dopravníku a zábradlí umístěného na vozovce). Na základě těchto podkladů byl vydán příkaz ohledně spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, proti kterému podal

žalobce odpor. Proto si prvostupňový správní orgán u Městské policie Brno telefonicky vyžádal videozáznam z místa spáchání přestupku a bylo nařízeno ústní jednání na den 24. 8. 2016, ke kterému se žalobce nedostavil. Jeho žádosti o stanovení nového termínu ústního jednání nebylo vyhověno.

12. V rámci ústního jednání dne 24. 8. 2016 provedl prvostupňový správní orgán dokazování přehráním videozáznamu, přečtením úředního záznamu a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů Z. H., T. B. a P. B. Ve vztahu ke skutkovému stavu věci všichni policisté popsali průběh skutkového děje v souladu s obsahem úředního záznamu a potvrdili, že žalobce nepředložil povolení k záboru dané pozemní komunikace a zákonnou výzvu policistky H. a policisty B. k odstranění zábradlí opakovaně neuposlechl. Následně se k prvostupňovému správnímu orgánu dostavila dne 14. 9. 2016 na základě plné moci zmocněnkyně žalobce paní B. K., která svým podpisem potvrdila převzetí kopie přestupkového spisu, a to včetně přehrání videozáznamu z místa spáchání přestupku. V této souvislosti podal žalobce dne 3. 10. 2016 vyjádření, ve kterém namítal neúplnost správního spisu a nepředání soupisu všech listin a podkladů pro rozhodnutí.
13. Následně došlo k vydání prvostupňového **rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění vycházel prvostupňový správní orgán ze skutečnosti, že neuposlechnutí výzvy policistů bylo dostatečně zdokumentováno pořízeným videozáznamem, fotodokumentací, svědeckými výpověďmi policistů a úředním záznamem. V tomto kontextu prvostupňový správní orgán doplnil, že každý je povinen uposlechnout výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci bez ohledu na svůj soukromý názor, pokud je učiněna jasným a srozumitelným způsobem. Žalobce opakovanou výzvu policistů úmyslně neuposlechl, aniž by mu v tom bránila jakákoliv překážka. Pokud se jedná o námitku neúplnosti správního spisu, k tomu prvostupňový správní orgán doplnil, že součástí policejní dokumentace nebylo oznámení přestupku, přičemž černobílé fotografie jsou za účelem prokázání skutkového stavu dostačující. Co se týče videozáznamu, ten byl zmocněnkyni žalobce pouze přehrán, protože nedisponovala vlastním nosičem dat, na který by mohl být záznam přepokopován.
14. V reakci na odvolání žalobce bylo následně vydáno opravné usnesení, kterým byla opravena zjevná nesprávnost spočívající v záměně křestního jména žalobce v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
16. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
17. Ve věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.

18. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 30. 10. 2018. Žalobce se k jednání osobně dostavil. Za stranu žalovaného se k jednání dostavila pověřená zaměstnankyně Mgr. P. K. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci skutkového stavu, včetně průběhu řízení před správními orgány. Žalobce pak v rámci přednesu žaloby zrekapituloval v souvislostech svoji argumentaci, že byla výzva policistů k odstranění zábradlí z pozemní komunikace nezákonná a šikanózní, neboť nerespektovala nutnost zajištění bezpečnosti během provádění stavebních prací na nemovitosti. Zástupkyně žalovaného uvedla, že předmětem řízení je pouze přestupek neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, jehož spáchání bylo žalobci prokázáno bez důvodných pochybností. V návaznosti na rekapitulaci obsahu spisového materiálu krajským soudem dále žalobce připomněl, že správní spis nebyl kompletní, což považuje za účelové. Zástupkyně žalovaného v této souvislosti uvedla, že bylo ve správním řízení rozhodováno pouze na základě pokladů založených ve spisu, kterými bylo spáchání přestupku spolehlivě prokázáno. Následně žalobce krajskému soudu navrhl provedení důkazu fotografií a textem článku v Líšeňských novinách, v rubrice Slovo starosty, s názvem „Nepovolená výstavba na ulici N. – jak lze také prožít zelený čtvrtek“, který měl vypovídat o výšce přistaveného dopravníku a skutečnosti, že byl zásah policistů účelově iniciován ze strany starosty dané městské části. Zástupkyně žalované se k návrhu důkazu vyjádřila tak, že nesouvisí s projednávanou věcí. Krajský soud usnesením návrh na provedení důkazu zamítl, neboť není podle jeho názoru způsobily přispět k objasnění skutkového stavu věci.

Jelikož neměly procesní strany žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. V rámci přednesu závěrečného návrhu žalobce na podané žalobě setrval a zástupkyně žalovaného navrhla, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Následně krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek.

19. Žaloba **není důvodná**.

20. Krajský soud předně uvádí, že žalobce brojil nejen proti napadenému rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ale také proti napadenému rozhodnutí o OU. V tomto kontextu namítal, že bylo v rámci popisu skutku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí nesprávně uvedeno jeho křestní jméno, aniž by se jednalo o zřejmý omyl. K tomu krajský soud uvádí, že by mohla mít tato vada sama o sobě vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí pouze za předpokladu, že by měla za následek jeho nesrozumitelnost a z toho vyplývající možnou zaměnitelnost osoby přestupce. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem lze považovat rozhodnutí soudu jakožto orgánu veřejné moci za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost pouze za předpokladu, že nelze z jeho obsahu rozpoznat, o čem a jak bylo rozhodováno, popř. co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tyto závěry je pak možné přiměřeně použít také ve vztahu k posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí vydaného správním orgánem v přestupkovém řízení.
21. V projednávané věci se jednalo o vadu rozhodnutí spočívající v tom, že bylo v rámci označení žalobce jako obviněného z přestupku v popisu skutku a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedeno křestní jméno „M.“, přestože se žalobce jmenuje

„V.“. Podle názoru krajského soudu se jedná o typický příklad zjevné nesprávnosti, která nemá s ohledem na uvedení dalších identifikačních údajů (příjmení, datum narození, bydliště) a obsah jiných listin založených ve správním spisu za následek nesrozumitelnost rozhodnutí. Bez ohledu na tuto skutečnost krajský soud připomíná, že výše uvedené nesprávnosti byly v řízení v souladu se zákonem opraveny. Pokud se jedná o záměnu křestního jména žalobce v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ta byla opravena samotným prvostupňovým správním orgánem v souladu s ust. § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“): *„Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí.“* Krajský soud sice dává žalobci za pravdu v tom, že prvostupňový správní orgán opomenul současně opravit zjevnou nesprávnost v popisu skutku, ale toto jeho dílčí pochybení bylo posléze napraveno v rámci vydání napadeného rozhodnutí, a to v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Z toho důvodu postupoval žalovaný zcela správně, pakliže odvolání žalobce proti opravnému usnesení zamítl.

22. Kromě toho žalobce namítal, že správní orgány nesprávně hodnotily skutkové okolnosti případu, neboť nebyla výzva policistů k odstranění zábradlí z pozemní komunikace učiněna v souladu se zákonem. Žalobce nejednal protiprávně, ale naopak usiloval o dodržení bezpečnostních předpisů při realizaci stavebních prací a o související ochranu zdraví a života přítomných osob. Podle jeho názoru se z jeho strany nejednalo o neoprávněný zábor veřejné pozemní komunikace, protože by práce na dopravníku trvaly jen zhruba 20 minut, aniž by měly za následek znemožnění průjezdu ostatních vozidel. Kromě toho byl žalobce až následně obviněn ze spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci, přestože zábradlí na nátlak policistů nakonec odstranil. V tomto kontextu poukázal na nevěrohodnost a neúplnost svědeckých výpovědí policistů, které byly do jisté míry identické a zatajovaly podstatné skutečnosti.
23. Krajský soud se s těmito námitkami neztotožňuje. Předně uvádí, že žalobci bylo po celou dobu přestupkového řízení až do vydání prvostupňového rozhodnutí kladeno za vinu spáchání pouze přestupku neuposlechnutí zákonné výzvy policisty, nikoliv neoprávněného záboru veřejné pozemní komunikace, který byl podle vyjádření žalovaného řešen před jiným správním orgánem. V tomto kontextu krajský soud připomíná, že se fyzická osoba dopustí přestupku podle ust. § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích tím, že: *„neuposlechne výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci“*. Předně je rozhodné, zda byla výzva policistů dostatečně určitá a srozumitelná natolik, aby jí žalobce porozuměl. V tomto ohledu podle názoru krajského soudu nejsou dány žádné pochybnosti, neboť žalobce nejen ve správním řízení, ale také během ústního jednání před soudem opakovaně uvedl, že výzvu záměrně (a tedy zcela úmyslně) neuposlechl. Dále je nutné zabývat se tím, zda se jednalo o výzvu, která byla učiněna v mezích pravomoci úřední osoby.
24. V této souvislosti Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90, judikoval, že k jednání úřední osoby *ultra vires* může dojít nejen při nesplnění formálně stanovené pravomoci a kompetence, ale také pokud jím nelze dosáhnout určitého předvídaného a racionálně zdůvodnitelného účelu, a to při současném respektování požadavku proporcionality. K tomu krajský soud uvádí, že

z formálního hlediska obecně vyplývají pravomoci a kompetence strážníků Městské policie Brno ze zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“). Tento zákon v ust. § 2 písm. d) a e) stanovuje, že se obecní policie při zabezpečování místních záležitostí veřejného pořádku a plnění dalších úkolů podílí mimo jiné na dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích, včetně dodržování právních předpisů o ochraně veřejného pořádku. Za tímto účelem je pak v rozsahu svých zákonných povinností a oprávnění zmocněna činit opatření k jeho obnovení.

25. Na základě uvedeného tedy krajský soud dovozuje, že policisté v projednávané věci nejednali z formálního hlediska v rozporu se svěřenou kompetencí, pakliže po žalobci prostřednictvím zákonné výzvy požadovali odstranění dvou kusů poměrně dlouhého zábradlí, jehož umístění téměř do středu vozovky nepochybně mělo za následek určité omezení plynulosti a bezpečnosti silničního provozu. Žalobce ostatně jejich výzvu neuposlechl nikoliv s odkazem na skutečnost, že disponuje povolením k záboru veřejné pozemní komunikace, které po něm strážníci podle videozáznamu vyžadovali, ale proto, že chce zamezit zaparkování jiných vozidel. Z toho důvodu krajský soud nepovažuje výzvu policistů, která spočívala v odstranění pouze dvou kusů zábradlí, a nikoliv samotného dopravníku, za nepřiměřenou či neumožňující docílit ochrany chráněného zájmu na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu či dodržování právních předpisů. Krajský soud zdůrazňuje, že pro posouzení zákonnosti výzvy není rozhodné, v jakém postavení byla ostatní vozidla stojící ulici, ani to, zda policisté takto zasahovali z podnětu starosty městské části Brno-Líšeň, jak tvrdil žalobce. Podstatné je pouze to, že výzva vůči žalobci byla učiněna v zákonem předvídaném kompetenčním rámci obecní policie a způsobem souladným se zákonem.
26. Krajský soud se tedy neztotožňuje s námitkou žalobce, že byla výzva policistů učiněna v rozporu se zákonem stanovenou kompetencí a pravomocí. V případě jejího uposlechnutí by pak reálně nedošlo k ohrožení zdraví a života přítomných osob, které se za dopravníkem kromě obsluhy ani nenacházely, jak vyplývá z pořízeného videozáznamu a fotodokumentace. Pokud tedy žalobce argumentoval tím, že jej policisté nabádali ke spáchání trestného činu obecného ohrožení, nemá toto tvrzení oporu v provedeném dokazování. Naopak je z něj patrné, že žalobce umístil zábradlí do vozovky z důvodu jejího částečného záboru, a to za účelem vyhrazení prostoru pro další nákladní vozidlo, jehož příjezd je na videozáznamu zachycen.
27. V tomto ohledu pak není ve vztahu k posouzení viny žalobce ze spáchání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci rozhodné, zda podle jeho subjektivního názoru na dané pozemní komunikaci neoprávněně parkovala jiná osobní vozidla. S ohledem na skutečnost, že výzva policistů byla vůči žalobci formulována dostatečně určitě a jejímu uposlechnutí nebránila žádná objektivní překážka, měl žalobce dotčené zábradlí z pozemní komunikace odstranit. V této souvislosti je nutné přisvědčit správním orgánům, že nelze obecně aprobovat jednání, kdy si fyzická osoba na základě vlastního přesvědčení udělá úsudek o tom, zda je výzva policistů přiměřená, resp. zda ji uposlechně či nikoliv (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>). Tím by totiž došlo k popření samotného účelu postavení policistů jako úředních osob, jejichž výkon pravomoci spočívající v ochraně zájmu chráněných zákonem mnohdy vyžaduje bezprostřední součinnost dotčených osob.

28. Žalobce v této souvislosti namítal, že zábradlí nakonec odstranil, čímž výzvu policistů uposlechl. K tomu krajský soud uvádí, že ve vztahu k naplnění formální stránky skutkové podstaty daného přestupku není podstatné, zda a kým bylo zábradlí nakonec odstraněno, což ostatně z provedeného dokazování ani nevyplývá. Z hlediska naplnění formálních znaků skutkové podstaty předmětného přestupku je rozhodující skutečnost, že žalobce opakovanou výzvu policistů bezprostředně neuposlechl, aniž by mu v tom bránila jakákoliv překážka, což jednoznačně vyplývá nejen z konzistentních svědeckých výpovědí třech policistů, ale také poměrně dlouhého videozáznamu. Na něm je přímo zachyceno, jak je žalobce policistou opakovaně a jménem zákona vyzván k odstranění zábradlí z pozemní komunikace, přičemž reagoval sdělením, že zábradlí neodstraní. Tím došlo zcela jednoznačně a dostatečně průkazně k dokonání přestupku neuposlechnutí výzvy úřední osoby při výkonu její pravomoci. Co se týče související námitky vůči podobnosti svědeckých výpovědí policistky H. a policisty B., krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že jejich přepisy prvostupňovým správním orgánem obsahují shodné pasáže. Na druhou stranu je třeba připomenout, že rozhodující byla zejména svědecká výpověď policisty B., který žalobce k odstranění zábradlí opakovaně vyzýval. Obsah všech svědeckých výpovědí navíc koresponduje s pořízeným videozáznamem, který byl ve správním řízení s ohledem na bezprostřední zachycení skutkového děje stěžejním důkazem.
29. Nelze se pak ztotožnit se závěrem žalobce, že nebyl skutkový stav věci dostatečně prokázán, popř. že ze strany správních orgánů došlo k účelovému zatajování důkazů. Pokud se jedná o tvrzenou neúplnost správního spisu, je třeba říci, že byla způsobena pochybením Magistrátu města Brna, odboru dopravy, který prvostupňovému správnímu orgánu nedopatřením nezaslal všechny součásti policejní dokumentace, konkrétně všech 28 fotografií zobrazujících situaci v inkriminovaném místě v době přestupkového jednání žalobce. V každém případě však byla vina žalobce posouzena pouze na základě důkazů, které byly během ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem řádně provedeny a s jejichž obsahem byl žalobce prostřednictvím své zmocněnkyně dodatečně seznámen, jak vyplývá z úředního záznamu o nahlížení do spisu ze dne 14. 9. 2016. Podle názoru krajského soudu tedy nelze dospět k závěru, že byl žalobci postupem správních orgánů znemožněn výkon procesních práv obviněného z přestupku ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Spáchání přestupku bylo spolehlivě prokázáno zejména pořízeným videozáznamem a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, aniž by mohlo dodatečné doplnění dokazování oznámením přestupku a zbývajících součástmi policejní fotodokumentace přispět k lepšímu objasnění skutkového stavu věci.
30. S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.